

Byla C-805/26

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2026 m. liepos 17 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Kúria (Vengrija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2026 m. birželio 30 d.

Pareiškėja ir kasatorė:

Rossmann Magyarország Kft.

Atsakovė ir kita kasacinio proceso šalis:

Fejér Vármegyei Kormányhivatal

<...>

***Kúria* (Aukščiausiasis Teismas, Vengrija),**

veikiančio kaip kasacinis teismas,

nutartis

<...>
Pareiškėja:

<...>
Rossmann Magyarország Kft.

<...>
Atsakovė pirmojoje instancijoje:

<...>
Fejér Vármegyei Kormányhivatal
(Fejėro apskrities administracinė
tarnyba, Vengrija)

<...>
Bylos dalykas:

<...>
administracinis skundas dėl
administracinio sprendimo, <...>
priimto vartotojų apsaugos srityje
<...>

Kasatorė:

pareiškėja <...>

Rezoliucinė dalis

Kúria teikia Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49 straipsnis ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 14 straipsnio 1 dalis bei 15 straipsnis gali būti aiškinami taip, kad juos atitinka tokios nacionalinės teisės nuostatos, kuriomis, paskelbus nepaprastąją padėtį, vaistinių prekėmis prekiaujantys mažmenininkai, kurių grynosi metinė apyvarta viršija 1 mlrd. Vengrijos forintų (HUF), įpareigojami užtikrinti, kad tam tikrų kategorijų produktams taikoma pelno marža neviršytų vidutinės maržos, taikytos tiems produktams ankstesniu laikotarpiu, ir būtų ne didesnė kaip 15 %, taip pat įpareigojami turėti šių produktų atsargų, o jeigu tų įpareigojimų nesilaikoma, skiriama bauda?
2. Ar pagal Sąjungos teisės principus administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjantis teismas, nurodęs grąžinti pagal administracinį sprendimą, pagrįstą Sąjungos teisei prieštaraujančią teisės normą, skirtą baudą, turi įpareigoti mokėti delspinigius net ir tais atvejais, kai konkrečioje byloje taikomuose sektoriaus administraciniuose aktuose nėra jokių nuostatų dėl delspinigių teisinio pagrindo ir normos, jeigu reikalavimas dėl šių delspinigių atskiroje byloje nėra pernelyg didelė kliūtis pareiškėjui pasinaudoti iš Sąjungos teisės kylančiomis teisėmis?

<...> [nacionalinės proceso teisės aspektai]

Pagrindimas

Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės

1. 2025 m. rugsėjo 11 d. sprendimu <...> atsakovė (vartotojų apsaugos institucija) pareiškėjai – vaistinių prekėmis prekiaujančiai mažmenininkei, kurios apyvarta 2023 m. viršijo 1 mlrd. HUF, skyrė 5 mln. HUF baudą už vartotojų apsaugos pažeidimą.
2. Kaip nurodyta sprendimo motyvuose, 2025 m. gegužės 20 d. pareiškėjos valdomoje prekybos vietoje [Vengrijoje] buvo atliktas patikrinimas vietoje <...>. Patikrinimo dieną prekės „aliuminio folija RUBIN 30 m“, kurios kodas yra 73206, pardavimo kaina buvo 816 HUF. Sąskaitoje faktūroje

nurodyta prekės įsigijimo kaina – 1,2123 EUR (485,26 HUF). Atsakovė nustatė, kad pareiškėjos taikomos pelno maržos viršijo 15 % ir kad dėl to ji pažeidė *A drogériaik termékek árának csökkentése érdekében szükséges intézkedésekről szóló 93/2025. (V. 8.) Korm. rendelet* (2025 m. gegužės 8 d. Vyriausybės nutarimas Nr. 93/2025 dėl priemonių, būtinų vaistinių prekių kainoms sumažinti) (toliau – vyriausybės nutarimas) 2 straipsnio 1 dalies b punktą. Ji nurodė, kad dėl atitinkamo pažeidimo pagal teisės normą – vyriausybės nutarimo 4 straipsnio 2 dalies a punktą – privaloma skirti baudą, kurios dydis yra tiksliai nustatytas. Atsakovė pažymėjo, kad nebuvo įrodyta, jog egzistuoja išimtinės aplinkybės, kaip tai suprantama pagal vyriausybės nutarimo 4 straipsnio 3 dalį.

3. Pareiškėja atsakovės sprendimą užginčijo administracinėje byloje, o išnagrinėjęs ją *Veszprémi Törvényszék* (Vesprėmo apygardos teismas, Vengrija), kaip pirmosios instancijos teismas, 2026 m. kovo 13 d. galutiniu sprendimu <...> panaikino sprendimą ir įpareigojo atsakovę vykdyti naują procedūrą.
4. Savo galutinio sprendimo motyvuose pirmosios instancijos teismas atmetė byloje pateiktus pareiškėjos prašymus pradėti procesą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo Europos Sąjungos Teisingumo Teisme (toliau – ESTT). Jis konstatavo, kad pareiškėjos skunde nebuvo jokių elementų, susijusių su Sąjungos teisės aiškinimu ar taikymu, bet juo prašyta pripažinti, kad nurodyti Vengrijos teisės aktai neatitinka pagrindinių Sąjungos teisės principų. Vis dėlto nacionalinės teisės aiškinimas priklauso nacionalinių teismų, o ne ESTT kompetencijai. Savo skunde pareiškėja pažymėjo, kad sankcija nebuvo sušvelninta ir nebuvo skirtas įspėjimas, taip pat nurodė, jog atsakovė pažeidė pareigą motyvuoti. Byloje nereikėjo taikyti Sąjungos teisės, todėl teismas nagrinėjamą teisinį klausimą galėjo išspręsti nesiremdamas ja.
5. Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad atsakovės sprendimo motyvuose formaliai ir glaustai (vienu sakiniu) apibendrinti rezultatai, gauti išanalizavus galimybę taikyti vyriausybės nutarimo 4 straipsnio 3 dalyje numatytą įspėjimą. Vis dėlto šiuo klausimu net nepaminėtos nustatytos faktinės aplinkybės ir jomis remiantis padarytos išvados. Iš byloje turimos ankstesnės procedūros medžiagos ir sprendimo motyvų nematyti, kad atsakovė išnagrinėjo, ar buvo išimtinių aplinkybių, kuriomis būtų galima pateisinti pažeidimą, o jeigu ji tokias aplinkybes išnagrinėjo, – kokios jos buvo ir kodėl jų nebuvo galima taikyti. Taip pat nematyti, kad atsakovė, vykdydama pareigą išsiaiškinti faktines aplinkybes, būtų pasiūliusi pareiškėjai duoti parodymus šiuo klausimu. Paaiškinta, kad nagrinėjant bylą atsakovė buvo pateikusi išsamius argumentus; vis dėlto proceso metu negalima ištaisyti su nepakankamu sprendimo motyvavimu susijusio trūkumo ir sprendimo nebuvo galima peržiūrėti iš esmės. Taigi teismas negalėjo priimti sprendimo dėl įspėjimo taikymo.

6. Dėl procedūros pakartojimo pažymėtina, kad pirmosios instancijos teismas nurodė atsakovei priimti naują sprendimą, kuriame būtų pripažinta, kad egzistuoja faktinių aplinkybių, sudarančių teisinį baudos pagrindą (visų pirma aplinkybė, kad pareiškėja neneigė padariusi pažeidimą), ir išsiaiškinti, ar įvykdytos vyriausybės nutarimo 4 straipsnio 3 dalyje nustatytos įspėjimo taikymo sąlygos, taip pat ar egzistavo išimtinės aplinkybės, kuriomis remiantis galima taikyti įspėjimą.
7. Kasaciniame skunde pareiškėja prašė panaikinti galutinį sprendimą ir įpareigoti pirmosios instancijos teismą išnagrinėti bylą iš naujo, taip pat priimti naują sprendimą.
8. Ji teigia, kad, jos nuomone, pirmosios instancijos teismas klaidingai atmetė prašymus pradėti procesą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo ir savo sprendimą neteisingai grindė vyriausybės nutarimo nuostatomis. Pareiškėja mano, kad, nors iš bylos medžiagos matyti kitaip, minėtas teismas nusprendė, jog jos skunde nebuvo pateikta jokių argumentų, kuriais užginčytas sprendimo teisinis pagrindas arba taikytų teisės normos neatitiktis Sąjungos teisei. Ji remiasi informacija, kurią nurodė pirmosios instancijos teismui pateiktuose prašymuose pradėti procesą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo. Pareiškėja pabrėžia, kad siekiant išspręsti ginčą turi būti išaiškinta Sąjungos teisė, atsižvelgiant į ESTT sprendimą *Spar Magyarország*, C-557/23, generalinio advokato išvadą ESTT nagrinėjamoje byloje *Penny Market*, C-658/24, taip pat prejudicinius klausimus, pateiktus byloje *Penny Market II*, C-840/25, ir byloje *Lidl Magyarország*, C-10/26. Ji pažymi, kad tose bylose taip pat reikėjo išaiškinti Sąjungos teisę, nagrinėjant keletą mažmeninei prekybai poveikį turinčių Vengrijos teisės nuostatų, panašių į vyriausybės nutarimo nuostatas. Be to, pareiškėja teigia, kad Europos Komisija pateikė Vengrijai dvi pagrįstas nuomones, priimtas vykdant dvi pažeidimo nagrinėjimo procedūras Nr. INFR(2025) 2052 ir Nr. INFR(2025) 2102, susijusias su pelno maržų ribojimo priemonėmis, kuriomis remiantis taip pat reikia įvertinti, ar vyriausybės nutarimo nuostatos atitinka Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (toliau – Paslaugų direktyva).
9. Atsiliepime į kasacinį skundą atsakovė prašė palikti galioti galutinį sprendimą.
10. Atsakovė nurodo, kad remdamasi šiuo sprendimu 2026 m. gegužės 20 d. priėmė naują sprendimą dėl pareiškėjos, kuriuo jai skyrė įspėjimą ir nustatė pareigą [nutraukti pažeidimą]. Per pakartotinę administracinę procedūrą pareiškėja pateikė paaiškinimus, kuriuose nepaneigė pažeidimo padarymo fakto, pripažino galimybę jai skirti sankcijas – įspėjimą ir įpareigojimą [nutraukti pažeidimą] – ir pateikė pasiūlymą sudaryti susitarimą su

administracija. Atsakovė pažymi, kad pareiškėjos paaiškinimuose nebuvo nurodyta, jog nagrinėjamos teisės normomis pažeista Sąjungos teisė.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

11. Pagal vyriausybės nutarimo, kuris galiojo 2025 m. gegužės 19 d.–2026 m. gegužės 13 d. ir yra taikomas nagrinėjamoje byloje, 1 konstatuojamąją dalį šio nutarimo tikslas yra sumažinti vaistinių prekių kainas siekiant apsaugoti Vengrijos gyventojų šeimas.
12. Pagal vyriausybės nutarimo 1 straipsnio 1 dalį, kol galioja *nepaprastoji padėtis*, kaip ji suprantama pagal *Az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra, illetve humanitárius katasztrófára tekintettel, valamint ezek magyarországi következményeinek az elhárítása és kezelése érdekében veszélyhelyzet kihirdetéséről és egyes veszélyhelyzeti szabályokról szóló 424/2022. (X. 28.) Korm. rendelet* (2022 m. spalio 28 d. Vyriausybės nutarimas Nr. 424 dėl nepaprastosios padėties paskelbimo, atsižvelgiant į ginkluotą konfliktą ir humanitarinę katastrofą Ukrainos teritorijoje, siekiant užkirsti kelią šios situacijos pasekmėms Vengrijoje ir jas įveikti, ir dėl tam tikrų nepaprastosios padėties taisyklių), yra taikomi *A fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény* (1997 m. vartotojų apsaugos įstatymas Nr. CLV; toliau – Vartotojų apsaugos įstatymas), *A kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény* (2005 m. Prekybos įstatymas Nr. CLXIV; toliau – Prekybos įstatymas), *A Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény* (2011 m. Įstatymas Nr. CXCV dėl Vengrijos ekonominio stabilumo; toliau – Vengrijos ekonominio stabilumo įstatymas), *Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény* (2016 m. Įstatymas Nr. CL dėl bendrosios viešojo administravimo tvarkos) ir *A közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény* (2017 m. Administracinių sankcijų įstatymas Nr. CXXV; toliau – Administracinių sankcijų įstatymas), įskaitant šiame nutarime numatytas išimtis ir papildymus.

To paties straipsnio 2 dalyje pateiktos kelios apibrėžtys. Šiame nutarime:

- 1) pelno marža – sumos, iš kurios turi būti atimta tam tikra suma, ir sumos, kurią reikia atimti, skirtumas, prie kurio pridedama tiekėjo nuolaida;
- 2) tiekėjo nuolaida – bet kokia su prekės pardavimu netiesiogiai susijusi sutartinė nuolaida, kuri nėra įtraukta į sąskaitą faktūrą ir kuri prekybininkui suteikiama *a posteriori* pagal *A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény* (2000 m. Apskaitos įstatymas Nr. C) 77 straipsnio 7 dalį, taip pat prekybininko atlygis tiekėjui už prekės tiekimo paslaugą, kiek jis susijęs su ta preke;

3) prekybininkas – asmuo, kurio pagrindinė veikla yra „47.75 – Kosmetikos ir tualetų reikmenų mažmeninė prekyba“, kaip tai suprantama pagal statistinį ekonominės veiklos rūšių klasifikatorių, ir kurio grynoji apyvarta pagal *A kiskereskedelmi adóroló szóló 2020. évi XLV. törvény* (2020 m. Įstatymas Nr. XLV dėl mažmeninės prekybos mokesčių) 2023 m. viršijo 1 mlrd. Vengrijos forintų (HUF);

4) suma, iš kurios turi būti atimta tam tikra suma, – mažmeninė pardavimo kaina, apskaičiuota neįtraukiant prekei taikomo mokesčio sumos;

5) suma, kurią reikia atimti, – tiekėjo sąskaitoje faktūroje nurodyta tiekimo kaina arba, jei prekes gamina pats prekybininkas, – savikaina, įskaitant bendrąsias veiklos išlaidas;

<...>.

13. Vyriausybės nutarimo 2 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad 1 priede išvardytų kategorijų produktams prekybininkai visose prekybos vietose (arba, prekybos nuotoliniu būdu atveju, kiekvienoje platformoje, kurioje vykdoma ši veikla) turi taikyti pelno maržą:

a) kuri negali viršyti vidutinės 2025 m. sausio mėn. taikytos pelno maržos; ir

b) kuri būtų ne didesnė kaip 15 %.

<...> [analogiška nuostata tuo atveju, jei prekybininkas atitinkamos prekės rinkai netiekė 2025 m. sausio mėn.]

Pagal to paties straipsnio 5 dalį, jeigu prekybininkas atitinkamoje prekybos vietoje (arba, prekybos nuotoliniu būdu atveju, kiekvienoje platformoje, kurioje vykdoma ši veikla) prekiaavo 1 priede išvardytų kategorijų produktais dieną prieš šio nutarimo įsigaliojimą, jis privalo užtikrinti, kad kasdien būtų parduodamas bent toks vidutinis tokių produktų kiekis, koks buvo parduotas 2024 m., kad klientų poreikiai būtų nuolat būtų tenkinami.

14. Nukrypstant nuo Vengrijos ekonominio stabilumo įstatymo 38/B straipsnio, Administracinių sankcijų įstatymo 2 straipsnio 3 dalies ir Vartotojų apsaugos įstatymo 47 straipsnio 1 dalies, jeigu institucija atlikdama patikrą nustato, kad buvo pažeisti šiame nutarime numatyti įpareigojimai:

a) skiria 5 mln. HUF baudą už kiekvieną produktų kategoriją, jei pažeistas 2 straipsnio 1, 2 ir 6 dalyse nustatytas įpareigojimas dėl pelno maržos;

<...>.

Pagal to paties straipsnio 3 dalį, esant išimtinėms aplinkybėms, institucija šio straipsnio 2 dalies a–c punktuose ir 9 dalyje numatytas baudas gali pakeisti įspėjimu.

15. Vyriausybės nutarimo 1 priede pateiktoje lentelėje yra išvardytos produktų kategorijos, kurioms taikoma teisės aktuose nustatyta didžiausia pelno maržų riba, taip pat taikomas nuosavo prekių ženklo produktų dalies apribojimas. Viena iš tokių kategorijų yra 4 punkte nurodyta produktų kategorija „aliuminio folija“.
16. *Az Ukrajna területén fennálló fegyveres konfliktusra tekintettel kihirdetett veszélyhelyzeti rendeletek törvényi szintre emeléséről szóló 2026. évi XIV. törvény* (2026 m. Įstatymas Nr. XIV dėl įstatymams prilyginamų nepaprastosios padėties potvarkių, priimtų dėl ginkluoto konflikto Ukrainos teritorijoje) 50 straipsniu Prekybos įstatymas nuo 2025 m. gegužės 14 d. buvo papildytas skyriumi „Sąžininga mažmeninė prekyba vaistinių prekėmis“ ir atitinkamais 6/Q–6/T straipsniais, kuriuose šiuo metu įtvirtintos minėto vyriausybės nutarimo nuostatos.
17. Pagal *A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény* (2017 m. Įstatymas Nr. I dėl administracinių bylų teisenos; toliau – Administracinių bylų teisenos įstatymas) 89 straipsnio 3 dalį, nustatius, kad padarytas pažeidimas, teismas savo iniciatyva įpareigoja administracinę instituciją pašalinti neteisėtos veikos pasekmes.

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

18. Pagal SESV 49 straipsnį, vadovaujantis toliau išdėstytomis nuostatomis, vienos valstybės narės nacionalinių subjektų įsisteigimo laisvės kitos valstybės narės teritorijoje apribojimai uždraudžiami. Draudžiami ir apribojimai vienos valstybės narės nacionaliniams subjektams, įsisteigusiems kitos valstybės narės teritorijoje, steigti atstovybes, padalinius ar dukterines bendroves. Įsisteigimo laisvė apima ir teisę imtis savarankiškai dirbančių asmenų veiklos bei ją verstis, taip pat steigti ir valdyti įmones, būtent bendroves ar firmas, apibūdintas 54 straipsnio antroje pastraipoje, tomis pačiomis sąlygomis, kurios įsisteigimo šalies teisės aktuose yra nustatytos jos pačios subjektams, ir laikantis kapitalui skirto skyriaus nuostatų.
19. Paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 punkte nustatyta, kad šioje direktyvoje paslauga – tai bet kokia savarankiška, paprastai už užmokestį atliekama ekonominė veikla, kaip nurodyta Sutarties 50 straipsnyje [SESV 57 straipsnis], o [5] punkte nurodyta, kad įsisteigimas – tai faktinis teikėjo vertimasis ekonomine veikla, kaip nurodyta Sutarties 43 straipsnyje [SESV 49 straipsnis], neribotą laiką ir naudojantis stabilia infrastruktūra, kurioje faktiškai teikiamos paslaugos.

20. Paslaugų direktyvos 14 straipsnyje „Draudžiami reikalavimai“ numatyta, kad valstybės narės nekelia teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui savo teritorijoje nė vieno iš šių reikalavimų:

1. diskriminacin[ių] reikalavim[ų], tiesiogiai ar netiesiogiai susijus[ių] su pilietybe arba įmonės registruotos buveinės vieta, visų pirma įskaitant:

a) reikalavimus dėl pilietybės teikėjui, jo darbuotojams, akcinio kapitalo valdytojams arba paslaugų teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariams;

b) reikalavimą, kad teikėjas, jo darbuotojai, akcinio kapitalo valdytojai arba teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariai nuolat gyventų valstybės narės teritorijoje;

<...>.

21. Paslaugų direktyvos 15 straipsnio „Vertintini reikalavimai“ 1 dalyje nurodyta, kad valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą taikomi kurie nors 2 dalyje išvardyti reikalavimai, ir užtikrina, kad visi tokie reikalavimai atitiktų 3 dalyje nustatytas sąlygas. Valstybės narės pakeičia savo įstatymus ir kitus teisės aktus taip, kad jie atitiktų minėtas sąlygas.

2 dalyje nustatyta, kad valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui taikomas kuris nors iš šių nediskriminacinių reikalavimų:

a) kiekybiniai ar teritoriniai apribojimai, visų pirma apribojimai, susiję su gyventojų skaičiumi arba su minimaliu geografiniu atstumu tarp teikėjų;

b) teikėjo įsipareigojimas turėti tam tikrą teisinę formą;

c) reikalavimai, susiję su įmonės akcijų valdymu;

d) reikalavimai, išskyrus susijusius su klausimais, kuriems taikoma Direktyva 2005/36/EB, arba numatytais kituose Bendrijos aktuose, suteikiantys teisę dėl ypatingo paslaugų pobūdžio teikti šias paslaugas tik tam tikriems teikėjams;

e) draudimas turėti daugiau nei vieną įmonę tos pačios valstybės teritorijoje;

f) reikalavimai, nustatantys minimalų darbuotojų skaičių;

g) minimalūs ir (arba) maksimalūs tarifai, kurių teikėjas turi laikytis;

h) teikėjo įsipareigojimas kartu su savo paslauga teikti tam tikras kitas paslaugas.

Pagal 3 dalį valstybės narės patikrina, kad 2 dalyje nurodyti reikalavimai atitiktų šias sąlygas:

- a) nediskriminavimas: reikalavimai neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantys pagal pilietybę arba pagal įmonės registruotos buveinės vietą;
- b) būtinybė: reikalavimai turi būti pateisinami svarbiais visuomenės interesais;
- c) proporcingumas: reikalavimai turi būti tinkami siekiamam tikslui įgyvendinti; jais neturi būti reikalaujama daugiau negu reikia tam tikslui pasiekti; ir turi būti neįmanoma pakeisti tokių reikalavimų kitomis, mažiau ribojančiomis priemonėmis, kuriomis pasiekiamas toks pat rezultatas.

6 dalyje numatyta, kad nuo 2006 m. gruodžio 28 d. valstybės narės nenustato jokių naujų 2 dalyje minėto pobūdžio reikalavimų, jeigu tokie reikalavimai neatitinka 3 dalyje nustatytų sąlygų.

Proceso dėl prejudicinio sprendimo priėmimo aplinkybės ir priežastys, dėl kurių jis buvo pradėtas

22. *Kúria* 2026 m. birželio 9 d. nutartimi <...> priėmė nagrinėti pareiškėjos kasacinį skundą, pateiktą pagal Administracinių bylų teisenos įstatymo 118 straipsnio 1 dalies a punkto ac papunktį, nes, atsižvelgiant į pareiškėjos argumentus, buvo būtina ESTT pradėti procesą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo.
23. *Kúria* pažymi, kad, kaip valstybės narės teismas, kurio sprendimai pagal nacionalinę teisę negali būti toliau skundžiami, jis turėjo įvykdyti pareigą ESTT pateikti iškeltą klausimą dėl Sąjungos teisės aiškinimo, nes, jo nuomone, byloje *Cilfit*, 283/81, nustatytos išimtys šiuo konkrečiu atveju negalėjo būti taikomos. Kasaciniame procese *Kúria* turi nuspręsti, ar galima pareiškėjai skirti sankciją pagal vyriausybės nutarimo nuostatas, neatsižvelgiant į tai, kad kyla abejonių dėl šių nuostatų atitikties Sąjungos teisei. Jeigu ESTT konstatuotų, kad vyriausybės nutarimo nuostatos prieštarauja Sąjungos teisei, nacionalinis teismas turės jų netaikyti (bet kuriame proceso etape), nes savo sprendimo negali grįsti nacionalinės teisės norma, prieštaraujančia Sąjungos teisei. Tokiu atveju būtina ne tik panaikinti ginčijamą administracinį sprendimą, bet ir negalima nurodyti pradėti naują administracinę procedūrą, pagrįstą Sąjungos teisei prieštaraujančiomis nacionalinės teisės normomis.

24. ESTT 2024 m. rugsėjo 12 d. Sprendime *Spar Magyarország*, C-557/23 (pagrindinės bylos dalykas buvo bauda vartotojų apsaugos srityje, skirta už tai, kad nesilaikyta vadinamojo maisto produktų kainų apribojimo, numatyto *Az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény veszélyhelyzet ideje alatt történő eltérő alkalmazásáról szóló 6/2022 (I. 14.) Korm. rendelet* (2022 m. sausio 14 d. Vyriausybės nutarimas Nr. 6/2022, kuriuo nustatomos 1990 m. Įstatymo Nr. LXXXVII dėl kainų nustatymo taikymo nepaprastosios padėties atveju išimtys)), konstatavo, jog Reglamentas (ES) Nr. 1308/2013 turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama nacionalinė priemonė, kuria dėl nepaprastosios padėties, pirma, prekybininkas įpareigojamas siūlyti parduoti į šio reglamento taikymo sritį patenkančius žemės ūkio produktus reguliuojama kaina, o parduodamas vidutinis dienos kiekis turi būti toks, kokį prekybininkas atsargose turėjo referenciniais metais, ir, antra, numatyta privalomai skiriama bauda už šioje nacionalinėje priemonėje numatytų pareigų pažeidimą.
25. ESTT 2026 m. birželio 18 d. Sprendime *Penny Market*, C-658/24, dėl baudos vartotojų apsaugos srityje, skirtos už tai, kad nesilaikyta vadinamosios privalomos pardavimo skatinimo akcijos, nustatytos pagal *A háborús élelmiszerár-infláció csökkentése érdekében szükséges intézkedésekről szóló 162/2023. (V. 5.) Korm. rendelet* (2023 m. gegužės 5 d. Vyriausybės nutarimas Nr. 162/2023 dėl priemonių, kurių reikia imtis siekiant sumažinti karo sukeltą maisto produktų kainų infliaciją), padarė išvadą, kad Reglamentas Nr. 1308/2013 turi būti aiškinamas taip: pagal jį draudžiamas valstybės narės teisės aktas, kuriuo, atsižvelgiant į nepaprastąją padėtį, mažmeninės prekybos maisto produktais veiklą vykdantys prekybininkai, kurių metinė apyvarta viršija 2 500 000 EUR, įpareigojami (už šio įpareigojimo nevykdymą gali būti skirta bauda), pirma, tam tikroms produktų kategorijoms, patenkančioms į šio reglamento taikymo sritį, tam tikrą laikotarpį taikyti bent 15 % mažesnę mažmeninę pardavimo bruto kainą nei mažiausia mažmeninė pardavimo bruto kaina, kurią jie taikė per paskutines 30 dienų, ir, antra, per tą laikotarpį visada turėti minimalius tam tikrų produktų kiekius. Jis taip pat nurodė, kad Paslaugų direktyvos 14 straipsnio 1 punktą ir 15 straipsnį turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamas valstybės narės teisės aktas, kuriuo, atsižvelgiant į nepaprastąją padėtį, mažmeninės prekybos maisto produktais veiklą vykdantys prekybininkai, kurių metinė apyvarta viršija 2 500 000 EUR, įpareigojami (už šio įpareigojimo nevykdymą gali būti skirta bauda), pirma, tam tikroms produktų kategorijoms tam tikrą laikotarpį taikyti bent 15 % mažesnę mažmeninę pardavimo bruto kainą nei mažiausia mažmeninė pardavimo bruto kaina, kurią jie taikė per paskutines 30 dienų, ir, antra, per tą laikotarpį visada turėti minimalius tam tikrų produktų kiekius.
26. Be to, ESTT yra nagrinėjama byla *Penny Market II*, C-840/25, kurioje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (*Győri Törvényszék* (Dėro apygardos teismas, Vengrija)) dėl baudos, vartotojų apsaugos srityje skirtos už tai, kad nesilaikyta vadinamosios maksimalios pelno maržos ribos,

kuri tam tikriems maisto produktams nustatyta pagal *Az élelmiszerárak csökkentése érdekében szükséges intézkedésekről szóló 42/2025. (III. 11.) Korm. rendelet* (2025 m. kovo 11 d. Vyriausybės nutarimas Nr. 42/2025 dėl priemonių, būtinų maisto kainoms sumažinti), prašo atsakyti į šį klausimą: ar SESV 49 ir 56 straipsniai, Paslaugų direktyvos 16 straipsnio 1 dalis ir Reglamentas (ES) Nr. 1308/2013 turi būti aiškinami taip, kad pagal juos nedraudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kuriomis, paskelbus nepaprastąją padėtį, tik maisto produktų sektoriaus mažmenininkai, kurių metinė apyvarta viršija 1 mlrd. HUF, įpareigojami užtikrinti, kad tam tikrų kategorijų produktams taikoma pelno marža neviršytų vidutinės 2025 m. sausio mėn. tiems produktams taikytos pelno maržos ir būtų ne didesnė kaip 10 %, o jeigu šių įpareigojimų nesilaikoma, turi būti skirta bauda?

27. Dėl baudos, vartotojų apsaugos srityje skirtos už 2025 m. kovo 11 d. Vyriausybės nutarimo Nr. 42/2025 pažeidimą, ESTT taip pat buvo iškelta byla *Lidl Magyarország*, C-10/26, kurioje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (*Szegedi Törvényszék* (Segedo apygardos teismas, Vengrija)) pateikė šiuos klausimus: ar SESV 49 straipsnis ir Reglamentas (ES) Nr. 1308/2013 turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos nacionalinės priemonės, kuriomis dėl ginkluoto konflikto ir humanitarinės katastrofos Ukrainos teritorijoje, siekiant suvaldyti ir pašalinti jų sukeliamus padarinius Vengrijoje, sumažinti maisto produktų kainas, taip pat apsaugoti Vengrijos gyventojų šeimas, prekybininkai įpareigojami siūlyti parduoti žemės ūkio produktus, kuriems taikomas Reglamentas (ES) Nr. 1308/2013, už nustatytą kainą (su privaloma pelno marža) ir vidutinį per bazinius metus parduotą kiekį, kad pirkėjų poreikiai būtų nuolat tenkinami? Jei būtų nustatyta, kad valstybės narės institucija skyrė prekybininkui baudą ir įpareigojo jį atlyginti proceso išlaidas pažeisdama Sąjungos teisę, ar ši teisė turi būti aiškinama taip, kad tokiu atveju valstybės narės institucija privalo ne tik grąžinti sumokėtą baudą ir atlyginti proceso išlaidas, bet ir sumokėti pagal bendrąsias taisykles taikomas teisės aktuose nustatyto dydžio palūkanas?
28. Nagrinėjamos bylos dalykas yra bauda, kuri vartotojų apsaugos srityje pareiškėjai skirta už tai, kad ji nesilaikė vadinamosios maksimalios pelno maržos ribos, vyriausybės nutarimu nustatytos tam tikroms vaistinių prekėms. ESTT dar nėra išaiškinęs Sąjungos teisės, susijusios su šiomis taisyklėmis, ir jame dar nagrinėjamos bylos dėl prejudicinio sprendimo priėmimo dėl „maksimalios pelno maržos ribos“ taisyklių, taikomų tam tikriems maisto produktams (bylos C-480/25 ir C-10/26). Atsižvelgdamas į sprendimus, priimtus dėl prašymų priimti prejudicinį sprendimą, susijusių su „maisto produktų kainų ribojimo“ ir „privalomos pardavimo skatinimo akcijos“ taisyklėmis (C-557/23 ir C-658/24), *Kúria* abejoja, ar nagrinėjamoje byloje taikomos vyriausybės nutarimo nuostatos atitinka teisės normas dėl pagrindinių vidaus rinkos laisvių.

29. ESTT Paslaugų direktyvos 4 straipsnio 1 dalį išaiškino taip, kad mažmeninė prekyba prekėmis pagal šią direktyvą yra „paslauga“ (Sprendimo *X ir Visser*, sujungtos bylos C-360/15 ir C-31/16, 97 punktas). Bylos dalykas nesusijęs su jokia veikla ar sritimis, kurių neapima Paslaugų direktyvos dalykas (1 straipsnio 2 ir 7 dalys) ar kurios nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį (2 straipsnio 2 ir 3 dalys). Taigi byloje nagrinėjama mažmeninės prekybos vaistinių prekių paslauga patenka į direktyvos taikymo sritį.
30. Paslaugų direktyvoje vienodai reglamentuojama teikėjų įsisteigimo laisvė (III skyrius) ir laisvas paslaugų judėjimas (IV skyrius). Pagal direktyvos 4 straipsnio 5 punkte pateiktą apibrėžtį, įsisteigimą atskiriant nuo paslaugų teikimo, reikia atsižvelgti į stabilumo aspektą. Kadangi pareiškėja, kurios tiesioginė savininkė yra Nyderlanduose registruota bendrovė *Rossmann Central Europe B.V.*, priklauso Vokietijos patronuojančiosios bendrovės *Dirk Rossmann GmbH* tinklui ir Vengrijos rinkoje veikia nuo 1993 m., ji turi nuolatinę buveinę Vengrijoje ir faktiškai, stabiliai bei nuolat vykdo mažmeninės prekybos veiklą, kuri yra ekonominė veikla pagal SESV 49 straipsnį.
31. Atsižvelgiant į paslaugų teikėjų įsisteigimo laisvę, Paslaugų direktyvos 14 straipsnyje yra nustatytas absoliutus diskriminacinių reikalavimų draudimas ir sudarytas bet kokiomis aplinkybėmis draudžiamų reikalavimų „juodasis sąrašas“ (Teisingumo Teismo sprendimo *Rina Services ir kt.*, C-593/13, 35–40 punktai). Taigi iš šio 14 straipsnio 1 punkto matyti, jog valstybės narės negali nustatyti, kad paslaugų veiklos vykdymas jų teritorijoje būtų susijęs su diskriminaciniais reikalavimais, tiesiogiai ar netiesiogiai grindžiamais pilietybe arba įmonės registruotos buveinės vieta. Darytina išvada, kad pagal tą 14 straipsnį draudžiama ne tik atvira diskriminacija dėl bendrovių buveinės vietos, bet ir visos paslėptos diskriminacijos formos, kurios, taikant kitus kriterijus, sukelia tokių pačių pasekmių (Sprendimo *Tesco-Global Áruházak*, C-323/18, 62 punktas). Be to, ESTT jau yra nusprendęs, kad tiek iš direktyvos 14 straipsnio formuluotės, tiek iš šios direktyvos bendros sistemos matyti, kad šiame 14 straipsnyje nurodyti reikalavimai negali būti pateisinami. Tokiu draudimu, nenumatant galimybės jo pateisinti, siekiama užtikrinti, kad tam tikri įsisteigimo laisvės apribojimai, kurie, Sąjungos teisės aktų leidėjo nuomone, ir pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją laikytini darančiais didelį neigiamą poveikį tinkamam vidaus rinkos veikimui, būtų šalinami sistemingai ir greitai, todėl jais siekiama SESV atitinkančio tikslo (Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-179/14, 45 ir 46 punktai).
32. Nagrinėjamoje byloje iš faktinės aplinkybės, kad 2025 m. birželio 18 d. Europos Komisija nusprendė atitinkamais dviem oficialiais pranešimais Nr. INFR(2025) 2052 ir Nr. INFR(2025) 2102 pradėti dvi pažeidimo nagrinėjimo procedūras prieš Vengriją dėl „kainų maržos apribojimų nustatymo ne Vengrijos įmonėms“, matyti, kad egzistuoja reikalavimas,

draudžiamas pagal Paslaugų direktyvos 14 straipsnio 1 punktą (netiesioginė diskriminacija dėl registruotos buveinės vietos). Pirmoji pažeidimo nagrinėjimo procedūra susijusi su apribojimais, kurie taikomi mažmeninės prekybos įmonių vykdomai prekybai tam tikrais maisto produktais; antroji procedūra pradėta dėl panašių apribojimų, kurie taikomi vaistinių prekybai tam tikrais ne maisto produktais. Komisija paragino Vengriją užtikrinti vienodas sąlygas ekonominės veiklos vykdytojams maisto ir ne maisto produktų srityje.

33. Vėliau, 2025 m. gruodžio 11 d., Komisija nusprendė nusiųsti Vengrijai pagrįstą nuomonę dėl priemonių, kuriomis „kainų skirtumo apribojimai nustatomi visoms ne Vengrijos įmonėms ir tik kai kurioms Vengrijos įmonėms“. Komisijos teigimu, įgyvendinant SESV 49 straipsnyje numatytą įsisteigimo laisvę ir Paslaugų direktyvą reikalaujama, kad valdžios institucijos užtikrintų vienodą požiūrį į ekonominės veiklos vykdytojus ir jų nediskriminavimą. Jos neturi riboti ekonominės veiklos, išskyrus atvejus, kai tokie apribojimai yra pateisinami siekiant tam tikrų viešojo intereso tikslų. Komisija konstatavo, kad „Vengrija apribojo produktų pirkimo ir pardavimo kainų skirtumą iki tokio žemo lygio, kad įmonės nebegali padengti savo sąnaudų, todėl ne Vengrijos mažmeninės prekybos įmonės yra priverstos savo produktais prekiauti nuostolingai“. Vengrija teigia, kad įsigijimo ir pardavimo kainos skirtumas yra lygus atitinkamų įmonių pelnui, neatsižvelgiant į tai, kad įmonės taip pat patiria didelių papildomų išlaidų, pavyzdžiui, susijusių su darbuotojais, nekilnojamuoju turtu ir mokesčiais. „Taigi šios priemonės kelia pavojų atitinkamų mažmeninės prekybos įmonių darbuotojų, kurių dauguma yra Vengrijos piliečiai, darbo vietoms.“ Komisija paragino Vengriją „nenustatyti kainų skirtumo apribojimų prekybai maisto produktais ir vaistinių prekėmis, nes tai pažeistų bendrosios rinkos principus“.
34. *Kúria* teigia, kad atsižvelgiant į minėtą Europos Komisijos vertinimą kyla klausimas, ar vyriausybės nutarime yra įtvirtinta netiesioginė diskriminacija dėl registruotos buveinės vietos, pažeidžianti paslaugų teikėjų įsisteigimo laisvę – vieną iš pagrindinių vidaus rinkos laisvių – ir kenkianti ne vengrams priklausančioms komercinėms bendrovėms, vykdančioms mažmeninę prekybą vaistinių prekėmis (įskaitant pareiškėją).
35. Jeigu vyriausybės nutarimo nuostatos nebūtų diskriminacinės, tas teisės aktas turėtų būti laikomas įtvirtinančiu vertintiną reikalavimą pagal šios direktyvos 15 straipsnio 2 dalies g punktą, o tai reiškia, kad jis galėtų būti įgyvendinamas tik jeigu atitinka jos 15 straipsnio 3 dalyje nustatytas sąlygas. Taigi pagal šios nuostatos c punktą nacionalinė priemonė gali atitikti šias sąlygas tik tuo atveju, jei, be kita ko, yra tinkama siekiamam tikslui įgyvendinti. Pagal ESTT jurisprudenciją nacionalinės teisės aktai yra tinkami siekiamo tikslo įgyvendinimui užtikrinti tik jeigu jais iš tikrųjų nuosekliai ir sistemingai siekiama šio tikslo (Sprendimas *Spar Magyarorszá*g, C-557/23, 45 punktas).

36. Atsižvelgiant į minėtą Europos Komisijos vertinimą, visų pirma į nuostolingų pardavimų pasekmes, ir, be kita ko, į teiginius apie riziką, kad atitinkamų mažmeninės prekybos įmonių darbuotojai, kurių dauguma yra vengrai, gali prarasti darbo vietas, taip pat kyla klausimas, ar pelno maržų ribojimas parduodant tam tikras vaistinių prekes ir pareiga turėti šių prekių atsargų gali būti tinkamos priemonės nustatytų tikslų pasiekimui užtikrinti.
37. Tiek tuo atveju, jeigu vyriausybės nutarimo nuostatos būtų diskriminacinės, tiek tuo atveju, jeigu jos būtų netinkamos siekiamam tikslui įgyvendinti, jos neatitiktų Sąjungos teisės. Jeigu taip yra, pareiškėja negali būti nubausta remiantis vyriausybės nutarimu: jai negali būti skirta nei bauda, nei įspėjimas, taip pat šiuo tikslu negali būti pradėta procedūra. Nagrinėjamu atveju *Kúria* turėtų netaikyti pirmosios instancijos teismo galutinio sprendimo nuostatų, kuriose nurodyta pradėti naują administracinę procedūrą, taip pat gairių, pateiktų dėl procedūros pakartojimo. Kadangi atsakovės sprendimas turėtų būti panaikintas remiantis kitu pagrindu, procedūra turėtų būti laikoma galutinai užbaigta.
38. Jeigu ESTT Sąjungos teisę išaiškintų taip, kad nacionalinė priemonė prieštarauja šiai teisei, galėtų kilti klausimas dėl pagal tokią nacionalinę priemonę sumokėtos baudos grąžinimo ir atitinkamo delspinigių mokėjimo. Remiantis Vengrijos administracinio proceso taisyklėmis ir suformuota jurisprudencija, jeigu ESTT nustatytų, kad teisės normos, kuriomis pagrįstas administracinės institucijos sprendimas, prieštarauja Sąjungos teisei, tą sprendimą reikėtų panaikinti atgaline data nuo pranešimo apie jį, neatsižvelgiant į tai, ar priimant jį teisės norma galiojo ir buvo taikoma. Be to, administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjantis teismas savo sprendime, kuriuo patenkintas skundas, turės įpareigoti instituciją pašalinti neteisėtas administracinio sprendimo pasekmes. Šiomis aplinkybėmis taip pat galėtų būti numatyta pareiga sumokėti delspinigius.
39. Vengrijos administracinėje teisėje yra sektoriams skirtų taisyklių, kuriose aiškiai reglamentuojamas atvejis, kai teismas sprendimu pripažįsta, kad institucijos sprendimas buvo neteisėtas, ir nustato, jog tokiu atveju turi būti grąžinta jau sumokėta bauda kartu su delspinigiais. Tokia nuostata įtvirtinta *Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény* (2017 m. Įstatymas Nr. CL, kuriuo nustatomas Mokesčių procedūros kodeksas) 65 straipsnio 1a dalyje <...> ir 209 straipsnio 1 dalyje <...>, taip pat *A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény* (1996 m. Įstatymas Nr. LVII dėl nesąžiningų veiksmų rinkoje ir konkurencijos ribojimo draudimo) 82 straipsnio 7 dalyje <...> ir 84 straipsnio 1 dalyje <...>.
40. Šiais atvejais institucijos pareiga sumokėti delspinigius neabejotinai kyla iš sektoriams skirtų taisyklių, nes jose yra įtvirtintas teisinis pagrindas, pagal kurį įpareigojama sumokėti delspinigius, taip pat nustatyta jų suma. Vis dėlto nagrinėjamoje byloje nėra jokios sektoriui skirtos taisyklės, kurioje

būtų numatyti reikšmingi elementai, sudarantys teisinį pagrindą delspinigiams mokėti ir būtini tokiam mokėjimui nustatyti (pavyzdžiui, delspinigių norma ar data, nuo kurios pradedami skaičiuoti delspinigiai). Taikomo sektoriui skirtos teisės akto, t. y. Vartotojų apsaugos įstatymo, 48 straipsnio 4 dalyje reglamentuojamas tik atvejis, kai viena iš šalių nesumoka baudos, todėl šia nuostata negalima pagrįsti institucijos pareigos mokėti delspinigius.

41. Pagal *Kúria* jurisprudenciją, nesant konkrečios teisės akto nuostatos, administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjantis teismas negali priteisti pareiškėjai delspinigių, o konkrečios teisės apimtis negali būti išplėsta teismo aiškinimu. Net ir taikant Administracinių bylų teisenos įstatymo 89 straipsnio 3 dalį negalima nustatyti pareigos mokėti delspinigius tais atvejais, kai konkretiems sektoriams skirtuose teisės aktuose nėra jokių nuostatų dėl delspinigių teisinio pagrindo ir rūšies. Administracinių bylų teisenos įstatymo 89 straipsnio 3 dalis savaime negali būti pagrindas nustatyti pareigą mokėti delspinigius: juos mokėti gali būti įpareigota tik kartu taikant sektoriui skirtą teisės aktą, reglamentuojantį delspinigių mokėjimą. Taigi *Kúria* laikosi principinės pozicijos, kad pagal Administracinių bylų teisenos įstatymo 89 straipsnio 3 dalį pareiga sumokėti delspinigius po to, kai buvo nurodyta grąžinti baudą, paskirtą pažeidžiant teisės normas, gali būti nustatyta tik tuo atveju, jei atitinkamoje byloje taikomame sektoriaus teisės akte yra numatyta atitinkama nuostata.
42. *Kúria* pabrėžia, kad toks teisinis aiškinimas negali būti laikomas atitinkamų pareiškėjų teisės į kompensaciją, t. y. delspinigius, atėmimu, nes juo tik apibrėžta administracinio teismo savo iniciatyva vykdomos procedūros ir priimto sprendimo taikymo sritis bei ribos, kaip numatyta Administracinių bylų teisenos įstatymo 89 straipsnio 3 dalyje. Jeigu bylą nagrinėjantis administracinis teismas savo iniciatyva nenurodo sumokėti delspinigių, jis neatmeta – ir negali atmesti – pareiškėjų reikalavimo juos sumokėti. Taigi pareiškėjams nekyla jokių kliūčių pareikšti šį reikalavimą kitais teisės aktuose numatytais būdais, pavyzdžiui, civilinio proceso tvarka.
43. *Kúria* laikosi pozicijos, kad vien tai, jog pagal Vengrijos teisės aktus ir minėtą *Kúria* jurisprudenciją administraciniame procese negalima priteisti delspinigių, nes nėra konkrečioje byloje taikomos sektoriui skirtos teisės akto nuostatos, o delspinigiai gali būti priteisti tik tuomet, kai atitinkami pareiškėjai šiuo tikslu pradeda specialų procesą, neprieštarauja Sąjungos teisės principams, susijusiems su teisės subjektų teise gauti delspinigius, skaičiuojamus nuo piniginių sumų, kurių reikalavo valstybė narė, pažeisdama Sąjungos teisę. Dėl to nekyla ypatingų sunkumų pasinaudoti teisėmis, kylančiomis iš Sąjungos teisės.
44. Iš patirties, susijusios su *Kúria* nagrinėtomis bylomis, ir *Törvénytörvényszék* (Apygardos teismas) nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje *Lidl Magyarország*, C-10/26, šiuo metu nagrinėjamoje ESTT, taip pat

matyti, kad, kalbant apie delspinigius, pagal Vengrijos teisės aktus gali būti keliamas klausimas dėl teisės normų, kurios nėra sektoriui skirtos administracinės normos ir yra susijusios su įvairiais teisiniais pagrindais bei įvairiomis delspinigių rūšimis, taikymo. Jeigu įvykdytos teisės aktuose nustatytos reikalavimų pareiškimo sąlygos, atitinkami pareiškėjai gali gauti kompensaciją už tai, kad negalėjo disponuoti pinigų suma, kuri iš jų buvo atimta be teisinio pagrindo, pradėję atitinkamą procesą. Vis dėlto, kadangi tų sąlygų įvykdymo vertinimas nėra reglamentuojamas administracinėje teisėje, šis klausimas nepatenka į administracinio teismo kompetencijos sritį, todėl negali būti išspręstas administracinėje byloje.

Baigiamoji dalis

45. *Kúria*, kaip teismas, kuris privalo pateikti prejudicinį klausimą pagal SESV 267 straipsnio 3 dalį, nusprendė pradėti procesą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo pagal Europos Sąjungos sutarties (ESS) 19 straipsnio 3 dalies b punktą ir SESV 267 straipsnį <...>.
46. <...> [nacionalinės proceso teisės nuostatos]

Budapeštas, 2026 m. birželio 30 d.

<...>

[parašai]